

Nguyễn Thế Duyên

Cho em mượn bờ vai

Tám giờ tối, tôi pha một ấm trà ngồi uống một mình. Chán ngắt. Làm sao các cụ nhà ta lại có thể có thú độc ẩm được nhỉ? Tôi lơ đãng nhìn ra phía bờ hồ, những đôi trai gái đang ôm nhau lững thững dạo xung quanh hồ đầy gió. Trong lòng trống trải, tôi bỏ mặc ấm trà vừa pha mở cửa bước ra ngoài phố. Vượt qua đường, tôi đi sang bờ hồ định kiếm một chiếc ghế đá ngồi hóng mát. Đi ngang qua một gốc cây, đột nhiên một bóng trắng xuất hiện

-Anh trai, anh có muốn đi vui về một lúc không?

Cô gái hỏi tôi mà mặt cúi xuống, di di chiếc giày cao gót trên cỏ. Theo phản xạ tự nhiên, tôi đưa tay sờ túi quần. Cô gái nói nhỏ nhưng rất nhanh như sợ tôi sẽ bỏ đi khi mình chưa nói hết câu

-Anh đừng nhầm, em không phải là gái bán hoa. Em thấy cô đơn và muốn mời ai đó đi chia sẻ. Em sẽ bao toàn bộ

Tính hiếu kì trong tôi trỗi dậy. Tôi cũng lảng máng nghe người ta nói về một lớp người phụ nữ thành đạt nhưng cô đơn ở Hà nội vẫn đi thuê những chàng trai trẻ qua đêm với mình. Hôm nay tôi mới gặp. Nhưng tôi không hiểu tại sao cô ta lại chọn tôi, một người không còn trẻ trung, tràn đầy sinh khí mà là một anh chàng hơn bốn mươi như tôi. Tôi đồng ý

-Được thôi, tôi cũng đang cảm thấy cô đơn. Bây giờ chúng ta đi đâu?

Nghe tôi hỏi, cô gái mừng ra mặt

-Xe em để bên kia đường, chúng ta đi đâu đó uống một chút

Vừa nói , cô gái vừa chỉ vào một chiếc xe hơi Toyota bóng lộn ở bên kia đường. Chúng tôi vào xe. Cô gái lái xe đi vòng vèo một đoạn rồi tạt xe vào một phố nhỏ. Đỗ xe lại, cô ta bảo tôi

-Chúng ta vào quán này anh nhé. Quán này không lịch sự lắm nhưng kín đáo và yên tĩnh

Tôi hơi mỉm cười bảo cô gái

-Nhưng nếu tôi muốn vào khách sạn Daiwoo Thì em tính sao? Cả đời chưa bao giờ tôi được đặt chân đến đây cả

-Cũng được ạ

Nói xong cô gái nhả phanh tay, nổ máy định phóng đi. Tôi vội vàng nói

-Tôi đùa đấy. Chúng ta vào đây đi. Tôi cũng chỉ thích những nơi yên tĩnh

Chúng tôi vào trong quán. Một quán nhỏ , yên tĩnh và kín đáo. Chúng tôi chọn một góc xa lối ra vào. Cô gái hỏi tôi

-Anh uống gì?

-Em cho tôi cốc cà phê

Cô gái vẫy cô bé phục vụ lại bảo

- cho chị một cà phê nâu, một cốc nước cam và một bao ba số nhé

Một thoáng, các thứ được bung ra. Tôi châm một điếu thuốc định im lặng không nói gì để tìm hiểu về đối tác của mình nhưng tôi bất chợt nhận ra rằng cô gái hình như cũng không quen việc này lắm. Chính sự im lặng của tôi làm cô ta lúng túng. Thấy thế tôi đành chủ động gợi chuyện

-Trước tiên chúng ta hãy có màn làm quen đã. Tôi xin tự giới thiệu :

Tôi là Duy, kĩ sư. Còn em, em tên gì?

Sự chủ động của tôi cộng với nụ cười thân thiện đã làm cho cô gái bớt lúng

túng. Mà không hiểu tại sao, lúc ấy tôi lại quên bém mắt mình là người được thuê. Tôi sử sự như là người bỏ tiền ra thuê cô gái. Nhưng có lẽ chính điều đó làm cô gái thích thú. Hóa ra phụ nữ đều vậy, họ đều muốn mình là người được che chở. Được yêu thương

-Em là Lan. Em ở nhà nội chợ

Tôi nhấp một ngụm cà phê, nhìn cô gái không nói gì. Có lẽ ánh mắt tôi có điều gì đó nên cô gái hỏi lại tôi

-Hình như anh không tin?

-Không! Tôi không tin- Tôi nhấn mạnh-Em là một người đàn bà thành đạt nhưng lại cô đơn.Đúng thế không?

-Sao anh biết?

Cô gái buột mồm hỏi . Nói xong biết là mình đã lỡ lời, cô ta im bặt. Làm gì mà chẳng biết, Ở miền bắc này có cô gái nội trợ nào mà lại lái xe vèo vèo như em. Tôi cười,tôi biết có một nguyên tắc cho những cuộc gặp gỡ kiểu này là : Tuyệt đối không hỏi về những thông tin cá nhân của đối tượng nếu không muốn nghe nói dối. Tên em chắc cũng là giả. Đột nhiên tôi cảm thấy hứng thú với cuộc tình nửa ảo nửa thật này. Tôi không trả lời cô gái mà hỏi lại

-Tôi có một thắc mắc là tại sao em bỏ tiền mà lại không thuê một chàng trai trẻ mà lại đi thuê tôi?

Nghe tôi hỏi, tự nhiên mặt cô gái đỏ hồng lên. Bây giờ tôi mới có dịp ngắm kĩ cô gái.Em không còn trẻ nữa ,khoảng gần bốn mươi gì đó . Không phải là sắc nước hương trời nhưng ưa nhìn. Thoạt nhìn người ta đã có thiện cảm nhất là trong trang phục và cách trang điểm. Tôi biết khá nhiều những người thành đạt ở lứa tuổi em. Họ thường đeo nhiều đồ trang sức, Trang điểm luôn luôn đậm . Không hiểu họ nghĩ rằng những thứ đó sẽ lấy bớt đi cho họ một chút ít thời gian trong cuộc đời hay họ muốn nói với thiên hạ

rằng: Tuy tôi nhiều tuổi nhưng tôi giàu? Em thì khác. Trên người em không có một thứ nữ trang nào. Thậm chí ngón tay cũng không đeo nhẫn. Trang điểm rất nhẹ. Nếu không chú ý chắc tôi không nhận ra em có dùng mỹ phẩm. Cô gái đỏ mặt, nhìn xuống đất tay mân mê mép của tấm khăn trải bàn

-Tại vì em muốn được xưng là “Em” với tất cả tình cảm mà em mong muốn

Cô gái nói rất nhỏ. Em đang nói với mình hay nói với tôi? Một cảm giác lạnh buốt chạy dọc sống lưng thốc thẳng lên đầu. Tôi rùng mình. Bất giác tôi đưa tay ra nắm lấy bàn tay em lúc nào không rõ. Ra vậy, cái em cần không chỉ là cảm giác nhục dục. Cái trước tiên em cần là cảm giác được làm một người đàn bà, được một ai đó che chở, thương yêu. Được xưng một tiếng “Em” và cảm thấy mình nhỏ bé. Chao ôi! bây giờ tôi mới hiểu được thế nào là hai từ “Thiên chức”. Bây giờ tôi mới hiểu được cái vĩ đại của đức chúa trời khi Người làm ra người Đàn bà cho thế gian này. Người đàn bà vĩ đại hơn cánh mày râu của chúng tôi nhiều quá. Trong họ vừa có cái nhỏ bé, yếu ớt muốn nép vào lồng ngực của một người đàn ông mong muốn sự che chở, thương yêu. Vừa có cái sức mạnh vĩ đại của con đại bàng dang cánh bảo vệ đàn con của mình trước những nguy hiểm. Cái nhỏ bé yếu ớt với cái mạnh mẽ vĩ đại như âm và dương của vũ trụ hòa trộn với nhau đúc nên người đàn bà. Tôi nắm tay em mà run lên vì xúc cảm

-Tôi có một ý thế này, chúng ta hãy ra phía hồ Tây đi. Ở đây, khung cảnh nên thơ chúng ta sẽ dễ nói chuyện hơn. Em đồng ý chứ?

-Vâng

Tôi gọi chủ quán

-Chị ơi thanh toán

-Anh để em

Vừa nói, em vừa mở sớ lấy ra một tờ hai trăm ngàn đưa cho chủ quán. Tôi

nắm tay em giữ lại

-Em vừa nói gì với tôi nào? Em nói em muốn được xưng là “em” với tất cả tình cảm mà em mong muốn đúng không? Vậy thì hãy để cho tôi làm điều này. Nếu không tiếng “em” của em sẽ chẳng còn một chút tình cảm gì nữa đâu

Tôi vừa nói vừa nhìn thẳng vào mắt em. Em nhìn tôi với ánh mắt dịu dàng, nhẩn nhẩn, vâng lời. Chúng tôi phóng xe ra Hồ Tây. Vào một nhà vườn, chọn một chỗ ngồi sát mép nước. Gió hồ tây Thoang thoang thoảng hương đêm. Gió lùa qua mái tóc em, mang những sợi tóc mỏng nhẹ lên mặt tôi. Một mùi hương lạ lẫm, không phải mùi hương của son phấn, không phải hương của đêm chậm chậm dâng lên bao phủ khắp người tôi. Tôi choáng ngợp trong làn hương ấy. Tôi khẽ nắm lấy tay em. Cả hai chúng tôi đều im lặng. Tôi đã phải cố gắng lắm để không ôm em kéo em vào lòng mình, để không vùi mặt mình vào làn suối tóc mượt mà thấm đẫm hương đàn bà kia. Tôi biết, chỉ một hành động sơ sài dù chỉ rất nhỏ thôi của tôi cũng khiến những cảm xúc của em tan biến

-Em thấy Hà nội đẹp không? Tôi rất thích ngồi bên mép nước Hồ Tây trong khung cảnh tĩnh lặng như thế này. Chắc em ít có dịp đi chơi như thế này lắm?

-Vâng, em rất ít được đi chơi vì không có thời gian. Còn đi chơi với một cảm xúc như thế này thì đây là lần đầu tiên

-Lần đầu tiên?- Tôi hỏi lại- Chắc tại em kén chọn quá đấy thôi

-Không phải thế đâu anh-Em nói giọng trầm hẳn xuống-Anh nhận xét đúng đấy, em là một người đàn bà thành đạt nhưng cái giá của sự thành đạt ấy là cả một cuộc đời. Em chỉ có mỗi một tiêu chuẩn thôi đó là em sẽ lấy bất kể ai nếu người đó dám yêu em-Em cười, một nụ cười cay đắng-Nhưng những người dám yêu một người đàn bà bạc tỷ cũng không nhiều đâu anh

-Thế mà tôi vẫn nghĩ rằng có hàng trăm người quỳ xuống cầu xin tình yêu của em

-Hàng trăm thì không đến nhưng hàng chục thì cũng đến đấy anh ạ.
Chỉ có điều họ không yêu em mà họ chỉ yêu bạc tỷ của em thôi
Tôi thốt nhiên nhớ đến một câu thơ Đường

Hốt kiến mạch đầu dương liễu sắc

Hối giao phu tế mịch công hầu

Chao ôi, người đàn bà thời xưa dục chồng đi kiếm công danh và đã phải trả giá bằng tuổi thanh xuân của mình. Còn em, tự mình đi kiếm công danh thì lại phải trả giá cao hơn. Trả giá bằng cả cuộc đời. Trời có bất công quá không?

-Chẳng lẽ trong số ấy không có ai yêu em mà không phải vì tiền ư?

-Kể ra thì cũng có nhưng chỉ có điều đứng trước bạc tỷ tất cả họ đều biến thành đàn bà-Nói đến đây, đột nhiên em bóp mạnh tay tôi-Cái em cần là bờ vai của một người đàn ông mạnh mẽ để em có thể gục đầu vào đấy mà khóc mỗi khi em thất bại hay kiệt sức trong đường đời. Bờ vai ấy có thể truyền được cho em sức mạnh để em đi tiếp . Nhưng khó lắm anh ơi. Trước bạc tỷ, các bờ vai ấy đều mềm nhũn. Có lẽ anh, người đàn ông bạc trăm, đầu tiên dám ngăn một người đàn bà bạc tỷ như em trả tiền. Em đi chơi với nhiều người rồi nhưng chưa có ai ngăn em lại khi trả tiền như anh cả

-Tôi –Tôi mới thốt lên được tiếng đó thì em đã lấy tay bịt mồm tôi lại

-Đừng nói gì nữa anh. Anh hãy cho em mượn bờ vai của anh đêm nay. Chỉ một đêm nay thôi. Anh hãy cho em được cảm nhận cái cảm giác của một người đàn bà vẫn mong muốn. Anh hãy ôm em đi

Tôi ôm lấy em. Người em run lên.Em riết chặt lấy người tôi, hơi thở gấp

gáp. Gió từ ngoài hồ lồng lộng thổi vào thoang thoảng hương sen. Đêm loãng
ra. Đột nhiên tôi thấy bờ vai tôi ấm nóng. Nước mắt

Hà nội 10 -8-2008

Nguồn: Tác giả/ Vnthuqan -Thư viện Online

Được bạn: Thanh Vân đưa lên

vào ngày: 8 tháng 10 năm 2008